

Bøger. De kan skrive, hvad de synes, naar det blot ikke kommer i Konflikt med Politiet. De kan udgive deres Bøger, hvis de kan finde en Forlægger til dem. Men den danske Rigsdag og Befolkning bør ikke yde Understøttelse til den Slags Litteratur.

Jeg skal hermed anbefale, at disse to Forfattere, hvorom der er stillet Ændringsforslag, udgaar af Finansloven.

Jacob Christensen: Jeg skal ikke blande mig i Striden om Tilskuddet til Forfatterne. Det hele minder mig om en Udtalelse, som afdøde Landstingsmand Thomas Nielsen i sin Tid skal have fremsat, da en ung Mand kom op til ham og spurgte ham, om han ikke kunde give ham et godt Raad, hvorledes han skulde komme paa Finansloven med en Understøttelse. Dertil svarede vedkommende Landstingsmand: Det er vist ikke saa vanskeligt, men derimod er det forfærdelig vanskeligt at komme ud af Finansloven igen, naar man først er kommet der. Diskussionen her synes at bekræfte denne Udtalelse om, at det kan have sin store Vanskelighed at faa Folk ud af Finansloven, naar de først er kommet derind. Hvorvidt det lykkes de Herrer, der har rejst denne Agitation, at gennemføre den, skal jeg ikke udtale mig om. Jeg kan ikke sige, at jeg agter at støtte dem i disse Bestræbelser, i alt Fald ikke efter den Maade, hvorpaa de har taget Spørgsmaale op. Derimod er jeg ikke uenig i den Betragtning, der er kommet frem, at denne Liste for øvrigt trænger til lidt nærmere Eftersyn, og efter hvad der foreligger, skønner jeg, at Ministeren nærer samme Anskuelse.

Det Spørgsmaal, i Anledning af hvilket jeg har begæret Ordet, er ikke af nær saa pikant Natur, men jeg tror, at det ikke desto mindre er af lige saa stor Vigtighed. Det angaar det Samraad, der har været angaaende Praktiseringen af Skolelovens § 13. Naar jeg har foranlediget denne Sag rejst, er det, fordi jeg gerne vil være med til at værne om den Smule kommunalt Selvstyre, der endnu er levnet Sogne- og Byraad. Jeg synes unægtelig ogsaa, at det er paa-krævet. I alt Fald synes det, som om den nuværende Undervisningsminister ikke har særlig stor Respekt for det kommunale Selvstyre, naar det gælder Skolens Anliggender. For at ærede Medlemmer kan danne sig en Mening om, hvad Sagen angaar, skal jeg med den højtærede Formands Tilladelse oplæse den paagældende Paragraf; man kan ikke vente, at alle ærede Medlemmer skal kunne huske, hvad der staaer i Skolelovens § 13. Det hedder dér: „Endvidere skal der

for samtlige offentlige Skoler i Kommunen af Kommunalbestyrelsen efter Forslag af Skolekommissionen udarbejdes en Undervisningsplan, indeholdende Bestemmelser, a) om Undervisningen i Klasserne er fælles eller sondret for Drengene og Piger, b) om Undervisningstiden for den enkelte Klasse, c) om Skolegangsordenen, d) om Undervisningsfagene og disses Timetal, e) om det Maal, hvortil der i de enkelte Fag bør naas i hver Klasse m. m. Denne Plan indsendes af Kommunalbestyrelsen til Skoledirektionens Stadfæstelse. Skønner Skoledirektionen, at der i Planen bør foretages Ændringer, som Kommunalbestyrelsen vægrer sig ved at tage til Følge, bliver Sagen at forelægge Ministeren til endelig Afgørelse. Undervisningsplanen kan til enhver Tid ændres og skal hver 10de Aar underkastes et Gennemsyn, i begge Tilfælde under Iagttagelse af den ovenfor nævnte Fremgangsmaade. Den godkendte Plan saavel som senere godkendte Ændringer i Planen udfærdiges i to Eksemplarer, hvoraf det ene indsendes til Ministeren.“

Heraf fremgaar det, at disse Undervisningsplaner ordinært skal gennemses hvert 10de Aar. Planen af 1909 skulde for Silkeborgs Vedkommende i Henhold hertil gennemses, og Byraadet foretog da ogsaa dette Gennemsyn. Først Lærerraadet, derefter Skolekommissionen og endelig det samlede Byraad var ganske enige om den nye Skoleplan, som i alt væsentligt var i Overensstemmelse med den tidligere. Planen blev indsendt til Skoledirektionen, og denne stadfæstede den. Dermed troede vi selvfølgelig i Henhold til Loven, at vi var paa den rigtige Side; vi mente, at der ikke var videre at foretage, efter at Skoledirektionen den 24. Januar i Fjor havde meddelt, at den havde godkendt Planen. Ifølge Loven skal der nemlig ikke foreligge andet, end at Skoledirektionen skal have godkendt Planen; kun hvis der er Uoverensstemmelse mellem Skoledirektionen og de lokale Skolemyndigheder, gaar Sagen til Ministeriets Afgørelse. Men det gik ikke akkurat saaledes. Da der var gaaet et halvt Aars Tid, kom der pludselig en Dag en Skrivelse fra Undervisningsministeriet, hvori det meddeltes, at denne Undervisningsplan ikke kunde accepteres, og beordrede Byraadet til at foretage visse Ændringer. Nu skulde man, naar Ministeriet efter at have haft et halvt Aar til Overvejelse af Sagen greb ind paa en saa ekstraordinær Maade, tro, at det var meget vigtige og store Spørgsmaal, det drejede sig om. Jeg skal lige nævne, hvad det drejede sig om. Ministeriet kunde ikke tiltræde, at der i